

hold, og det er efter min Mening ikke til Uret for Nogen. Jeg har med nogen Forundring hørt den høitærede Indenrigsminister udtale idag, at, saafremt man gif til at forhøje Skovafgiften, vilde det værd nødvendigt at give de hidtilværende Skoveiere Erstatning for den Skatteforøgelse, der kom til at hvile paa Jorden i Lighed med, hvad man gjorde i 1850, da man ophævede Forskjellen mellem privilegeret og uprivilegeret Hartkorn. Jeg hørte dette udtale til nogen Forundring for mig; men endnu strre var min Forundring, da jeg hørte det ærede Medlem for Odense (Falbe-Hansen) tiltræde denne Tanke, thi jeg leder forgyves efter et eneste virkelig Argument for en saadan Paa-stand. Man kan ikke hente Analogier fra, hvad der skete i 1850 med Hensyn til det privilegerede Hartkorn. Skattefriheden hvilede der paa Love og Tilfagn fra Regeringen, men i det Tilfælde hvorom der her er Tale, foreligger der intet Saadant, idet Skoveierne selvfølgelig ikke have mindste Ret til at fordrø sig fritagne for at bestattes høiere. Ivertimod, man kunde maasse sige, at de burde svare saa meget større Skat end ellers, efterdi de i saa mange Aar have været fri for at svare Skat af Noget, der er af saa betydelig Værdi, Staten har albrig i saadanne Tilfælde anerkjendt nogen Forpligtelse til at give Erstatning. Hvad Hensyn kan der tages til, at man har kjøbt en Skov under noget Hensyn til, at Skatterne vare noget mindre end af andre Eiendomme; hvad vil det sige? Man har maasse ogsaa i sin Tid kjøbt en Kirkeiende i Lillid til, at de Byrder, man paalagde Eiendeeierne med Hensyn til Kirkerens Vedligeholdelse, Drgel, Varme o. desl., vare meget smaa, og at Over- skuddet derfor kunde blive meget stort; men tog Lovgivningen mindste Hensyn dertil, da man i nogle og Halvtredserne paalagde Kirkeieierne at sætte Drgel i Kirkerne, at opvarme dem o. s. v.? gav man Erstatning derfor? Jeg har ikke hørt det Mindste derom. Altsaa, vor Lovgivning har slet ikke anerkjendt det Princip, at man i dette Tilfælde skal skrive til at give Erstatning. Jeg bemærker dette paa dette Stadium, fordi jeg tror, at det, hvis vi skulde komme dybere ind paa denne Sag, dog vilde være rigtigt, at det strax blev slaet fast, at man ikke behøvede at tage Hensyn til denne Faktor. Hvad selve Matrifuleringen af Skovene vil koste, er jo oplyst efter en Sandsynlighedsberegning af den høitærede Finanzminister til 600,000 Kr. Ere Udgifterne dertil ikke større, tror jeg ikke, man kan give den høitærede Finanzminister Ret i, at det, Staten vandt ved en Matrifulering, ikke skulde være mere end Renten af Udgifterne ved Matrifuleringen; ivertimod, jeg tror, at man vil regne endogaa temmelig lavt, dersom man siger, at den aarlige Indtægt for Statskassen ved en forstandig Ommatrifulering, tagende Hensyn til de gjældende Forhold i økonomisk Henseende, kunde komme op til 3—400,000

Kr., altsaa i det Høieste i et Par Aar vil Udgiften til Ommatrifulering være dækket.

Ordføreren for Forespørgerne

(Th. Christensen): I de velvillige Svar, der kom paa Forespørgslen, fra de høitærede Ministre, ligger der jo ikke stort Haab om, at der fra den Side vil blive taget fat paa Sagen i den Retning, Forespørgerne have ønsket. Jeg har jo den Tilfredsstillelse, at der dog fra flere Sider i Salen er viist Tilslutning til Forespørgslen, og at en Del af, hvad jeg ellers kunde have ønsket at imødegaa de høitærede Ministre med, allerede er udtalt af Andre. Der er dog et Par Bemærkninger, jeg ikke kan undlade at fremkomme med nu overfor den høitærede Indenrigsminister som Svar paa hans Uttringer om, hvad jeg havde anført om de store Uregelmæssigheder, der fandt Sted ved Skovenes Skuldsætning. Jeg havde jo nemlig angivet, at der her var fem forskellige Skuldsætnings-systemer, og i den Anledning anførte den høitærede Indenrigsminister, at der fandt omtrent ligesaa stor Forskel Sted ved Agerdyrkingens Betsætning, hvor der ogsaa er meget store Huller. Jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at jeg tror, at disse to Ting ikke godt kunne paralleiseres med hinanden, og at man ikke kan sammenfille de Feil og Mangler, der kunne være ved Betsætningen paa Ager og Eng, med dem, jeg har anført virkelig ere tilstede ved Skovskulden. Der er nemlig her den Forskel, at selv om man kan paavise Feil — og jeg veed, der gives saadanne — med Hensyn til Ager og Eng, er der dog her kun eet Skattesystem for Betsætningen, medens Skovene, som jeg paaviste, bestattes efter fem Systemer. Dernæst synes der ogsaa at være nogen Forskel mellem de Feil der kunne være indløbne i en Skuldsætning, der stammer fra 200 Aar tilbage, fra 1688, og Feilene i en Skuldsætning, der er tilendebragt i 1844. Disse Feil og Mangler, som ere tilstede ved Agerjordens Betsætning, fremtræde som oftest der- ved, at der er opdyrket Hede — hvorpaa ogsaa den høitærede Indenrigsminister henlede de Opmærksomheden — men disse Feil ere dog som oftest saaledes, at man ikke har synderlig Grund til at beklage sig derved, thi den Mand, som opdyrker en Hede, eller den, der har udført det for ham, har derved frembragt en Jord, som kan bestattes høiere, og som har større Værdi, end den tidligere havde. Han har saaledes i mange Henseender gavnnet den Kommune, hvortil han hører, og tilbels ogsaa Staten, idet han har bevirket, at en Eiendom, som iverveien kun havde en ubetydelig eller saa godt som slet ingen Værdi, nu har faaet en større Værdi. Men dernæst ere jo de Feil, som ere tilstede ved Agerbrugets Betsætning, saa faa og saa smaa, at de ikke paa nogen Maade kunne paralleiseres med de Feil og Mangler, som jeg allerede har paavist ere